

Samen kerken.....

Uitzien in verbondenheid.

Als u dit leest, ben ik waarschijnlijk ver weg. Ik ga namelijk op studiereis naar Israël, een studiereis in het kader van verbondenheid met Israël, met het land en met het jodendom. Een reis waar ik naar uit zie, ik ben nooit eerder in dat land geweest.

En ik ben benieuwd of ik inderdaad verbondenheid zal ervaren, ik verwacht het wel en ik hoop het ook. Al is het maar omdat wij mensen verbonden met elkaar zijn ondanks alle verschillen die er zijn. Ik hoop dus ook dat de verschillen tussen mensen uiteindelijk kleiner zijn dan de verbinding, ook de verschillen in cultuur of levensbeschouwing.

Ik zie ook uit naar de Olympische Spelen, want ik kan wel genieten van sport. En deze olympische spelen zijn op dit moment al verbazend in die zin dat de sporters uit Noord- en Zuid-Korea onder één vlag zullen deelnemen. Is dat een teken van verbinding, al is het maar een begin? Olympische spelen zijn trouwens niet altijd verbindend. Eén van de elementen die juist niet verbindend zijn is de nadruk op de nationaliteit van de winnaar of winnares, door het vlagvertoon en de volksliederen. Zo maak je dat het verschil maakt of een Nederlander wint of een Canadees (als het gaat om de 10 kilometer schaatsen).

Uitzien in verbondenheid is ook uitzien naar verbondenheid. Ik droom van een wereld waarin mensen zich daadwerkelijk met elkaar verbonden weten in hun levensovertuiging, in hun verlangens, in de vrede die dan gestalte zal hebben en in het recht dat dan aanwezig zal zijn. Een wereld waarin mensen zich daadwerkelijk met elkaar verbonden weten is in mijn beleving hetzelfde als het koninkrijk van God. Mensen die zich met elkaar verbonden weten, wereldwijd, zijn namelijk ook verbonden met God.

Uitzien in verbondenheid, in Israël, in Zuid-Korea, in de wereld. Daar teken ik voor.

ds. Gerco Veening